

hold til Hartkorn, bygningssafgiftspligtige Bygningers Assuranceværdi og Folkehold. Man har altsaa udstudt det Vigningsgrundlag, vi havde medtaget, nemlig Bedriften. Dernæst har man fastsat, at Forholdet mellem disse Vigningsgrundlag skal være det, at 1 Td. Hartkorn regnes lig med 3 à 5,000 Kr. Assurancefum og 1 à 2 Mandes Folkehold, samt at Folkeholdet kun skal komme i Betragtning, for saa vidt det vil føre til en større Snekastningsbyrde, end der vilde blive paalignet efter Hartkorn og Assurancefum. Mod den Ændring, der saaledes er foretaget, har jeg for mit Bedkommende i Principet ikke noget at indvende; jeg kunde blot ønske, at man, naar man overhovedet vil gaa til at give en fast Regel, saa giver en fuldstændig bestemt Regel, at man ikke sætter 1 Td. Hartkorn lig 3 à 5,000 Kr. Assurancefum og 1 à 2 Mandes Folkehold, men sætter Forholdet fast, saa at det bliver f. Eks. 1 Td. Hartkorn = 4,000 Kr. Assurancefum eller 1 Mandes Folkehold; men det er jo et Spørgsmaal, som kan komme under nærmere Overvejelse i Udvalget, om det vil være rigtigt at give dette Spillerum, eller om man hellere bør give en fast Regel. — Der er andre Punkter i den Regel, som her er givet, som ogsaa vække nogen Betænkelse, saaledes naar man vil fordele Snekastningsbyrden ikke blot paa Ejere og Fæstere og Forpagtere, men ogsaa paa Lejere. Jeg ser ikke rettere end, at naar man tager Lejerne med, maa man i hvert Fald give en nærmere Bestemmelse; man kan ikke, hvor der f. Eks. bliver lejet maanedsvis eller halvaarsvis og hvor der kun er lejet en Del af Bygningen, indføre en direkte Vigning af Snekastningsbyrden paa Lejeren. Skal man overhovedet tage Lejeren med, mener jeg derfor, at man maa begrænse det saaledes, at den direkte Vigning paa det Grundlag, her er Tale om, kun finder Sted paa saadanne Lejere, som have lejet en hel Ejendom og paa Aaremaal; saa kan der være Mening i det, thi saa kommer Lejere til at staa paa nogenlunde lige Linie med Fæstere og Forpagtere, men naar der er Tale om væksende Lejere, tror jeg, at man helst bør lade dem gaa ind under den Regel, som findes i Lovforslagets § 8. — En anden Bestemmelse, der er optaget i denne § 5, finder jeg heller ikke hensigtsmæssig, nemlig den, som man har indsat til nærmere Forstaelse af Begrebet Folkehold; den lyder paa, at derunder skal medregnes voksne Sønner og faste Arbejdere. For saa vidt Bestemmelsen er rigtig, tror jeg ikke, at den behøves, thi allerede nu, har jo Begrebet Folkehold uddannet sig saaledes, at man ikke er i Tvivl om, hvad der

forstaas derved, naar man paaligner Snekastningsbyrden; der medtages navnlig voksne Sønner. Men jeg tror, at naar man tillige har tilføjet faste Arbejdere, er det næppe ganske korrekt, thi saa opstaar der Tvivl om, hvad der skal forstaas ved faste Arbejdere. Nu for Tiden requirer man ikke med til Folkehold saadanne Personer, der vel kunne kaldes faste Arbejdere, men dog af Arbejdsgiveren ikke kunne benyttes til Snekastning. Det gælder f. Eks., naar en Gaandværker har et Par Svende, de ere ganske vist faste Arbejdere, men hidtil i det mindste har det været Regelen, at de ikke medtages til Snekastning, fordi man efter det Kontraktforhold, der bestaar mellem de paagældende, har antaget, at Mesteren ikke kan beordre dem til at deltage i Snekastningen. Ogsaa dette er imidlertid et Punkt, der kan komme under nærmere Overvejelse. — Derimod savner jeg i de nye Bestemmelser en Regel, som jeg tror, det er hensigtsmæssigt at give. I § 8 er der optaget en Bestemmelse, der lyder paa, at til Ansættelse af Hartkorn medtages ikkun Brugere af 2 Skpr. Hartkorn og derover. Det er jo blandt andet af den Grund, at man ikke vilde paabyrde Sogneraadene Vigning efter Hartkorn ned til de ganske smaa Hartkornbeløb. Det forekommer mig, at denne Regel ogsaa burde gøres anvendelig med Hensyn til Assurancesummen, saaledes at vi satte et Minimum af Assurancesummen, hvorunder man ikke skulde gaa ved Paaligningen. Thi naar vi ikke gøre det, frygter jeg meget for, at vi skabe ikke ubetydelige Vanskeligheder for Sogneraadene. Hartkornet kunne de jo temmelig let finde Rede paa, det vide de jo Bested om, men det er ikke rimeligt, at Sogneraadene vide Bested om, hvor vidt Bygningerne ere bygningssafgiftspligtige og hvilke deres Assurancesummer ere. Bygningssafgiften er jo nemlig meget væksende, den beror paa de Erhverv, der drives i Bygningerne, og mange af de smaa erhvervsdrivende flytte jo om enten i Sognet eller ud af Sognet. Sogneraadene skulle altsaa have Rede paa, om Bygningerne nu ere satte i Bygningssafgift, og dernæst, hvor stor Assurancesummen er i de Huse, de paagældende bo i, og endelig, hvis de ikke bebo hele Huset, hvor meget af Assurancesummen der falder paa den bygningssafgiftspligtige Del. For hele dette Regnskab tror jeg, at vi helst maa befri Sogneraadene ved at sætte en Minimumsgrænse for den Assurancefum, som de skulle tage Hensyn til. Man var inde derpaa i Folketinget; jeg tror, at man havde sat Grænsen ved 2,000 Kr. Bestemmelsen kom imidlertid ikke ind — jeg